

Hoogland mutanten

Hoogland mutanten

Martine Pauwels

Dit verhaal is ontstaan als blogs op Yoo.rs

Met dank aan Owan Drake, die mij geholpen heeft dit werk te beluisteren door middel van spraaksynthese. Lees ook zijn werk “De Zaden der Hoop Boek 1: De Val van Hymír”

Schrijver: Martine Pauwels

Coverontwerp: Martine Pauwels
ISBN: 9789463422970

©Martine Pauwels

1

Maandag, 3 juli 2017

Een grote, stoere, donkergrijze jeep stopte ergens op een landweg en de twee inzittenden probeerden vooral niet naar elkaar te kijken.

De jongeman van vooraan de twintig was niet opgezet met het idee dat zijn zeventienjarige zusje mee moest en deze was ook niet blij met de situatie. De spanning was om te snijden.

Uiterlijk leken broer en zus op elkaar, maar hun karakters konden niet meer verschillen. Beide waren kinderen van rijke industriëlen. Karen wist dat haar broer Lewis door zijn derde jaar geneeskunde geraakt was door vals te spelen.

Ze vond het een misdaad dat iemand als hij ooit dokter ging worden, want ze kende zijn motivatie en die was eerder egoïstisch te noemen.

Ze had dezelfde bruine haren, maar terwijl die van hem kort gekapt en netjes met wat extra gel in model gedaan waren, zaten die van haar samen in een lange paardenstaart.

Beide hadden dezelfde lichtbruine ogen. Karen had zin om haar broer te wurgen, maar deed het niet, omdat hij degene met het rijbewijs was. Ze wist dat hij zijn online netwerk bij elkaar geroepen had met een reden.

Hij was goed in manipuleren en mensen gebruiken. Zijn blik was op de volgende auto gericht. Uit deze blitse bolide stapte een jonge vrouw met lange, blonde haren en Lewis glimlachte toen ze uitstapte. Toen zag hij de jongeman naast haar en zijn gezicht betrok.

"Hoi, Lewis!" kirde ze vrolijk. "Eindelijk ontmoeten we elkaar eens echt. Dit is mijn vriend Jordan. Ik had je al over hem verteld."

Met een bedrukte houding, schudde Lewis de aangereikte hand van de kerel voor hem. Daar ging zijn plan om Eve zijn tent in te lokken. Hij voelde dat hij met zijn gemiddelde gestalte en eerder fijne bouw het niet tegen de grote, fors gebouwde jongeman ging halen.

"Ik heb mijn zusje Karen bij", zei Lewis, die het over een andere boeg wou gooien.

Op dat moment stopte de derde auto en iedereen keek op van het wat schamele, blauwe karretje tussen de twee luxe wagens. Een jongeman stapte uit.

"Jullie zijn er al", grinnikte hij. "Mooi, dan laten we de auto's best hier."

"Gregor, onze local", pikte Lewis er op in.

"Local? Ik ben van Aberdeen en dat is niet deze wildernis hier. Edinburgh is het zeker niet", snauwde de lange jonge man. Zijn warrige roodblonde haren waren bij elkaar

gebonden. Zijn scherpe, blauwe ogen deden iedereen dimmen.

"Waarom de auto's hier laten?" vroeg Eve verwonderd, nadat zij en de Schotse student aan elkaar voorgesteld werden.

"Die jeep kan het hier en daar nog trekken," antwoordde Gregor, "maar jouw Mercedes gaat een duur grapje worden, als die daar ergens vast geraakt."

Zuchtend greep iedereen een rugzak uit de voertuigen. Na een jaar corresponderen online, kreeg het gezelschap het gevoel dat ze nog steeds vreemden van elkaar waren.

Ze hadden afgesproken om enkele dagen in de Schotse hooglanden te kamperen. Omdat het een last minute voorstel was, waartoe Lewis iedereen had kunnen overtuigen, was niet iedereen er op voorbereid.

Vooraf Karen waande zich een hond in een kegelspel tussen het iets oudere gezelschap. Zij was gedwongen om mee te gaan en gaf toe dat ze eigenlijk liever met haar vriendinnen in het shopping center zat, dan in de bossen van Schotland.

Het viel haar op dat vooral Gregor binnenpretjes had en als enige over insectenwerende spray beschikte, terwijl iedereen langs alle kanten belaagd werd door kleine, stekende vliegjes, die in horden op je af kwamen. Ze was opgelucht dat ze haar short niet aan had en haar benen nog gespaard bleven.

Zwijgend trok het gezelschap door de bossen op smalle, steile paadjes. Eve kreeg steeds meer moeite op haar pumps, beseffende dat ze geen stapschoenen bij had. Ze had geen idee wat kamperen inhield en had het terrein duidelijk overschat.

Karen merkte dat haar voeten pijn begonnen te doen in haar sneakers, maar had geen idee of ze de psychologie studente op haar hakken moest beklagen, toen er een opwaartse heuvel aankwam, die de meisjes zowat onpasselijk maakte.

Lewis had stevige schoenen aan en was zeker dat hij op alles voorbereid was. Hij had alles bij toen zijn keel begon te branden en hij besepte dat hij het water thuisgelaten had.

Vloekend drong het tot hem door dat enkel Gregor goed voorbereid leek op het avontuur. Hij hoopte dat er een dorp in de buurt was voor inkopen en dat hij niet heel de weg terug naar de auto moest.

Het werd stilaan valavond en het gezelschap besloot hun tenten op te slaan, terwijl Jordan zijn vriendin droeg, omdat haar voeten zowat open lagen van het foute schoeisel.

Karen van haar kant was blij dat Gregor haar zijn flesje water overhandigde, want haar tong hing zowat op haar tenen. Op haar broer moest ze niet rekenen.